Непередбачуваність зовнішньої політики адміністрації Трампа: іранська кампанія 2026 року та її глобальні наслідки (станом на 18 березня 2026 р.)

Віктор БЕДЬ

Науково-дослідний інститут стратегічних та політико-правових досліджень Карпатського університету імені Августина Волошина

м. Ужгород
18 березня 2026 року

Анонс

У статті подано розгорнутий аналіз іранської кампанії 2026 року як вияву глибокої кризи сучасної міжнародної політики. Досліджено непередбачуваність зовнішньої політики адміністрації Дональда Трампа, роль силової та політично суперечливої лінії Біньяміна Нетаньягу, ризики руйнування міжнародного права, девальвацію ролі ООН, а також наслідки для США, Близького Сходу, Європейського Союзу і України в умовах російсько-української війни. Окрему увагу приділено загрозам великої геополітичної торгівлі за рахунок суверенних прав України та необхідності повернення до відповідальної дипломатії.

Ключові слова: США; Дональд Трамп; Іран; Ізраїль; Біньямін Нетаньягу; міжнародне право; ООН; Європейський Союз; російсько-українська війна; дипломатія; геополітика; безпека України.

Announcement

The article offers an expanded analysis of the 2026 Iran campaign as a manifestation of a deeper crisis in contemporary international politics. It examines the unpredictability of Donald Trump's foreign policy, the force-driven and politically controversial course of Benjamin Netanyahu, the erosion of international law, the weakening of the UN, and the consequences for the United States, the Middle East, the European Union, and Ukraine amid the Russian-Ukrainian war. Special attention is given to the risks of geopolitical bargaining at the expense of Ukraine's sovereign rights and to the urgent need to return to responsible diplomacy.

Keywords: United States; Donald Trump; Iran; Israel; Benjamin Netanyahu; international law; United Nations; European Union; Russian-Ukrainian war; diplomacy; geopolitics; Ukraine's security.

Вступ: війна як симптом системної кризи глобального управління

Станом на середину березня 2026 року світ фактично увійшов у фазу нової геополітичної турбулентності, спричиненої військовою кампанією США та Ізраїлю проти Ірану, що розпочалася 28 лютого 2026 року. Цей конфлікт не є локальним — він став проявом глибшої системної кризи міжнародних відносин, де руйнуються усталені правила, а ключові рішення дедалі частіше приймаються ситуативно, персоналізовано та без належної стратегічної глибини.

Операція, яку частина медіа неофіційно назвала «Війною Епштейна», демонструє небезпечний тренд: поєднання військової сили, внутрішньополітичних скандалів і інформаційних маніпуляцій в єдиному політичному процесі [7; 8].

Водночас ця війна стала черговим свідченням поступового руйнування системи міжнародного права та інституцій глобального врядування. Фактичне ігнорування механізмів Організації Об'єднаних Націй, відсутність чіткого міжнародно-правового мандату та пріоритет силових рішень над дипломатією засвідчують небезпечний зсув від «права сили права» до «права сили як такого». У цій логіці навіть демократичні держави починають діяти за моделлю, яку раніше демонстрували переважно авторитарні та тоталітарні режими.

Це створює ефект доміно: порушення міжнародного права одними державами легітимізує аналогічні дії інших. Наслідком стає посилення агресивної політики таких держав, як Російська Федерація, Китай, Іран та Північна Корея, які використовують слабкість міжнародних інституцій для реалізації власних геополітичних амбіцій.

Ця війна — не лише про Іран. Вона — про:

- кризу американського лідерства;
- радикалізацію політики Ізраїлю;
- руйнування системи міжнародного права та девальвацію ролі ООН;
- розбалансування глобальної безпеки;
- і прямі загрози для України в умовах триваючої російської агресії.

У ширшому сенсі іранська кампанія 2026 року є не окремим епізодом, а симптомом переходу світу до нової, значно більш нестабільної моделі міжнародних відносин, у якій зростає роль ситуативних союзів, персоналізованих рішень та силових сценаріїв, тоді як інституційні механізми стримування та балансу стрімко втрачають свою ефективність.

Ядерне обґрунтування: між реальною загрозою і політичною інтерпретацією

Ключовим формальним приводом для початку війни стала теза адміністрації Дональда Трампа про те, що Іран знаходиться «за годину або день» від створення ядерної зброї [4; 10]. Ця риторика була подана як обґрунтування необхідності превентивного військового удару, що, у свою чергу, поставило під сумнів сам принцип застосування сили в міжнародному праві — чи йдеться про реальну неминучу загрозу, чи про її політичну інтерпретацію.

Заяви спеціального посланника Стіва Віткоффа щодо наявності в Ірану близько 460 кг урану, збагаченого до 60 %, стали центральним аргументом для формування позиції адміністрації США [4]. У публічному дискурсі ця інформація була представлена як доказ здатності Ірану у короткі строки створити декілька ядерних боєприпасів.

Однак у цьому контексті виникає принципове питання:

- чи була загроза безпосередньою і доведеною на рівні міжнародної експертної спільноти;
- чи вона була інтерпретована через політичну доцільність та потребу швидкого прийняття рішення.

Аналітики Arms Control Association прямо вказують, що:

- переговорна команда США не мала належної технічної та наукової експертизи у сфері ядерних технологій;

- рішення приймалися не на основі повного масиву розвідувальних даних, включно з альтернативними оцінками, а на основі вузького кола персональних доповідей та політичних брифінгів [5].

Більше того, у відкритих джерелах відсутні переконливі підтвердження того, що на момент початку військової операції Іран досяг стадії, яка відповідала б критерію «неминучої загрози», що є ключовим у міжнародному праві для обґрунтування превентивного застосування сили.

Це означає про наявність системного збою у процесі стратегічного прийняття рішень.

У ситуації, коли ріелтор за фахом Стів Віткофф та політичний радник без спеціалізованої ядерної підготовки Джаред Кушнер фактично визначають параметри оцінки ядерної загрози, йдеться вже не про класичну дипломатію чи стратегічне планування, а про ознаки інституційної деградації механізмів експертного аналізу у сфері національної безпеки.

У ширшому вимірі це свідчить про формування небезпечної тенденції підміни професійної експертизи політичною доцільністю, що створює системні ризики для прийняття рішень у сфері національної та міжнародної безпеки.

Таке зміщення акцентів створює ризик того, що рішення про війну приймаються не як крайній засіб після вичерпання дипломатичних можливостей, а як інструмент швидкої політичної реакції.

У результаті формується нова модель поведінки великих держав, зокрема США, у якій:

- системна аналітика витісняється інтуїтивними та персоналізованими оцінками;
- довгострокове стратегічне планування підміняється ситуативною тактичною імпульсивністю;
- міжнародне право дедалі більше відходить на другий план перед політичною доцільністю та кон’юнктурними інтересами.

Цивільні втрати: моральний провал високотехнологічної війни

Найбільш шокуючим епізодом іранської кампанії став удар по школі в місті Мінаб 28 лютого 2026 року.

За даними Reuters, CNN та The Guardian, внаслідок помилки наведення крилатої ракети типу Tomahawk загинули понад 160 дітей, а також педагогічний

персонал [1; 2; 6]. Попередні оцінки вказують на використання застарілої або неточної розвідувальної інформації щодо розташування цілі, що призвело до її помилкової ідентифікації.

Причинами інциденту стали:

- використання застарілої або неперевіреної розвідувальної інформації;
- помилкова ідентифікація цивільного об’єкта як військової цілі;
- прискорений характер прийняття рішень в умовах обмеженого часу для верифікації даних.

Цей інцидент має комплексні наслідки.

1. Гуманітарний вимір

Подія у Мінабі продемонструвала критичну вразливість цивільного населення навіть у війнах, що позиціонуються як «високоточні». Сам факт застосування сучасних технологій не гарантує уникнення масових жертв у разі помилок на рівні розвідки або прийняття рішень.

Таким чином, концепція «точкових ударів» у сучасних конфліктах виявляється значною мірою умовною і залежною від якості аналітичних та розвідувальних процедур.

2. Юридичні наслідки та міжнародне гуманітарне право

З точки зору міжнародного гуманітарного права, цей випадок може розглядатися крізь призму ключових принципів:

- принципу розмежування (distinction) між військовими та цивільними об’єктами;
- принципу пропорційності (proportionality);
- обов’язку вжиття запобіжних заходів (precautions in attack).

У разі підтвердження помилки ідентифікації цілі, виникає підстава для:

- міжнародного розслідування;
- потенційної юридичної відповідальності;
- кваліфікації інциденту як порушення норм міжнародного гуманітарного права.

Особливо важливим є те, що навіть ненавмисні дії не звільняють державу від відповідальності у випадку, якщо не було забезпечено належного рівня перевірки цілі.

3. Репутаційні та геополітичні наслідки

Удар по школі в Мінабі завдав суттєвого удару по міжнародному іміджу США.

Його наслідки:

- підрив морального авторитету США як держави, що декларує дотримання міжнародного права;
- посилення антиамериканських настроїв у регіоні та за його межами;
- активне використання інциденту у пропаганді Росії, Ірану та Китаю як доказу подвійних стандартів Заходу.

У ширшому контексті це формує небезпечний прецедент, за якого навіть високотехнологічні військові операції супроводжуються системними помилками, що підривають довіру до самої концепції «керованої війни» та її спроможності гарантувати контрольованість і передбачуваність наслідків.

4. Системний висновок

Інцидент у Мінабі є не лише окремою трагедією, а й симптомом глибшої проблеми: ефективність сучасної війни визначається не стільки рівнем технологій, скільки якістю аналітики, розвідки та процесу прийняття рішень. У разі їх деградації навіть найсучасніші засоби ведення війни перетворюються на інструмент неконтрольованих гуманітарних наслідків, які можуть містити ознаки порушень міжнародного гуманітарного права та, за певних умов, підпадати під кваліфікацію воєнних злочинів.

Ізраїльський фактор: між безпекою і політичною маніпуляцією

Окремої, принципової і водночас виваженої оцінки потребує політика Ізраїлю у контексті іранської кампанії 2026 року.

Прем’єр-міністр Ізраїлю Біньямін Нетаньягу (Benjamin Netanyahu) реалізує політичний курс, який дедалі більше характеризується:

- домінуванням силових підходів у зовнішній політиці;
- недостатнім урахуванням довгострокових геополітичних наслідків;
- пріоритетом внутрішньополітичної стабілізації та утримання влади над стратегічною стабільністю регіону.

У наявному політичному контексті існують підстави вважати, що ескалація конфліктів може використовуватися як інструмент внутрішньополітичної

консолідації та управління суспільними настроями, що є характерним для кризових моделей політичного лідерства.

Зокрема, Біньямін Нетаньягу:

- перебуває у складній внутрішньополітичній ситуації, пов'язаній із судовими процесами та звинуваченнями у корупції;
- об'єктивно зацікавлений у відтермінуванні політичної турбулентності, включно з виборчими процесами;
- використовує фактор зовнішньої загрози як інструмент мобілізації електорату та легітимації жорстких рішень.

У цьому контексті формується небезпечний політичний прецедент, за якого війна перестає бути виключно засобом забезпечення національної безпеки і дедалі більше набуває ознак інструменту внутрішньополітичного управління, маніпулювання свідомістю та підсвідомістю громадян і утримання влади.

Ця тенденція є особливо ризикованою, оскільки вона:

- знижує поріг прийняття рішень про застосування сили;
- стимулює ескалацію конфліктів без належної стратегії виходу;
- підміняє стратегічне планування короткостроковими політичними інтересами.

Наслідки такої політики мають не лише регіональний, а й глобальний характер:

- дестабілізація Близького Сходу з ризиком масштабного конфлікту;
- зростання ймовірності втягування нових держав, а також різнопланових міжнародних і недержавних акторів, зокрема проксі-структур;
- втягування США у військові конфлікти, які не мають чітко визначеної стратегічної мети та параметрів завершення [3].

У ширшому геополітичному вимірі це означає формування небезпечної моделі, за якої внутрішньополітичні інтереси окремих лідерів визначають динаміку міжнародної безпеки, провокують зростання міжнародної напруги та здатні призводити до військових конфліктів і воєн, яких за наявності виваженої, відповідальної та професійної політики можна було б уникнути.

Фактор Епштейна: компромат як елемент геополітики

Публікація матеріалів у справі Епштейна Міністерством юстиції США [10], що відбулася синхронно з початком військової кампанії проти Ірану, створила складний і потенційно дестабілізуючий політичний ефект.

Хоча сам факт оприлюднення документів має юридичний і процедурний характер, їх часове співпадіння з початком воєнних дій значно посилило інформаційний резонанс і породило широкий спектр інтерпретацій у медійному та політичному середовищі.

Навіть за відсутності доведених юридичних наслідків для президента США Дональда Трампа, ця ситуація призвела до:

- зростання інформаційного та політичного тиску;
- зниження рівня суспільної довіри;
- появи підозр щодо можливого використання зовнішньополітичної ескалації як інструменту зміщення суспільної уваги [7; 8].

У цьому контексті постає важливе системне питання: яким чином інформаційні кампанії, пов’язані з оприлюдненням компрометуючих матеріалів, формують вразливість політичного керівництва до інформаційного тиску, шантажу та маніпулятивних впливів.

Сучасне інформаційне середовище, що характеризується високою швидкістю поширення даних і низьким порогом їх верифікації, створює умови, за яких навіть неповністю підтверджена або суперечлива інформація може мати суттєвий політичний вплив.

У ширшому вимірі це дозволяє говорити про формування нової реальності, у якій:

- компрометуючі матеріали використовуються як інструмент політичного впливу;
- інформаційні кампанії здатні змінювати пріоритети державної політики;
- внутрішньополітичні фактори безпосередньо впливають на зовнішньополітичні рішення.

Таким чином, компромат у сучасних умовах перестає бути виключно елементом внутрішньої політики і дедалі більше трансформується в інструмент геополітичного впливу та міждержавної конкуренції, що здатен спричиняти загострення міжнародної ситуації, посилення міждержавного протистояння і навіть провокувати виникнення військових конфліктів.

Глобальний контекст: США, Китай, Росія — нова трикутна напруга

Особливо невизначеним і стратегічно чутливим у сучасних умовах є фактор можливого зриву або відкладення запланованої зустрічі президента США Дональда Трампа з Головою КНР Сі Цзіньпіном, що безпосередньо пов'язано з ескалацією конфлікту навколо Ірану.

До ключових причин цього належать:

- концентрація політичної та військової уваги США на іранському напрямі;
- загострення глобальної напруги та ускладнення системи міждержавних відносин;
- зростання рівня політичної недовіри між ключовими центрами сили.

Наслідки такого розвитку подій виходять за межі регіонального конфлікту і впливають на глобальний баланс сил та архітектуру міжнародної безпеки:

- Китай отримує стратегічну паузу для перегрупування і посилення своїх геополітичних позицій;
- Російська Федерація виграє час для продовження та інтенсифікації війни проти України;
- Сполучені Штати Америки демонструють ознаки втрати здатності ефективно управляти кількома внутрішніми та міжнародними кризами одночасно, що підриває їхню роль як ключового центру глобальної стабільності.

Паралельно спостерігається інший небезпечний тренд.

Контакти Дональда Трампа з Володимиром Путіним, а також публічна риторика про так звану «нескінченну війну» в Україні [10], свідчать про поступове формування політичної логіки, у межах якої український напрям починає розглядатися не як питання принципів міжнародного права, а як елемент ширших геополітичних домовленостей.

У цьому контексті виникає ризик формування сценарію «великої угоди», в межах якого інтереси України можуть розглядатися як предмет політичного торгу між глобальними центрами сили — передусім між США та Російською Федерацією [3], — зокрема без участі України та з фактичним ігноруванням її суверенних прав, територіальної цілісності та національних інтересів.

Такий підхід є принципово небезпечним, оскільки:

- підриває засади міжнародного права та принцип територіальної цілісності держав;
- створює прецедент легітимації агресії через політичні домовленості;
- демотивує держави, що дотримуються міжнародно-правових норм;
- посилює позиції ревізіоністських і авторитарних режимів.

У ширшому геополітичному вимірі це свідчить про формування нової конфігурації глобальної напруги, у якій три ключові центри сили — США, Китай і Росія — взаємодіють не в межах стабілізуючої системи стримування, а в умовах зростаючої конкуренції, ситуативних домовленостей і стратегічної невизначеності, що створює значні ризики для світової демократії, міжнародного права, дотримання прав і свобод людини, суверенних прав незалежних держав, а також для збереження повоєнного міжнародного порядку, сформованого за результатами Другої світової війни, і сприяє виникненню нових несправедливих воєн у світі.

Критика політики Дональда Трампа: непрофесіоналізм і імпульсивність

Ключова проблема полягає в тому, що зовнішня політика США дедалі більше набуває ознак персоналізованої та непередбачуваної моделі управління, у якій вирішальну роль відіграють індивідуальні оцінки та політична інтуїція керівництва, а не інституційно сформовані механізми стратегічного аналізу.

Основні ризики такої моделі проявляються у наступному:

- ухвалення рішень без належного системного та міжвідомчого аналізу;
- залежність від обмеженого кола радників, які не завжди мають достатній рівень спеціалізованої експертизи;
- відсутність цілісної довгострокової зовнішньополітичної стратегії;
- схильність до ситуативних та імпульсивних рішень у кризових умовах;
- підміна інституційних процедур персоналізованими політичними рішеннями.

У результаті формується управлінська модель, у якій:

- стратегічне планування поступається тактичним, часто реактивним рішенням;
- аналітичні інститути втрачають визначальну роль у формуванні політики;
- зовнішньополітичні рішення дедалі більше залежать від політичної кон’юнктури та поточних внутрішньополітичних факторів.

Це вже не може розглядатися лише як особливість політичного стилю.

Йдеться про системну трансформацію підходів до управління зовнішньою політикою, яка створює довгострокові ризики для глобальної безпеки.

У ширшому вимірі така модель:

- знижує передбачуваність дій ключового глобального політичного актора;
- послаблює довіру союзників і партнерів;
- створює додаткові можливості для стратегічного маневру з боку авторитарних держав;
- підвищує ймовірність помилкових або передчасних рішень у сфері застосування сили.

Таким чином, проблема полягає не лише в окремих рішеннях, а у зміні самої логіки функціонування зовнішньополітичного механізму, що має потенціал суттєво впливати на глобальну стабільність у довгостроковій перспективі — як у напрямі її збереження, так і руйнування чи загострення, включно з ризиками виникнення нових військових конфліктів, війн або затягування вже існуючих.

Наслідки для ЄС і світу

Події, пов’язані з іранською кампанією 2026 року, мають суттєвий вплив на архітектуру безпеки в Європі та глобальну систему міжнародних відносин загалом.

Європейський Союз

Європа опинилася в ситуації зростаючої стратегічної невизначеності, що проявляється у:

- поступовому зменшенні рівня довіри до Сполучених Штатів як до передбачуваного безпекового партнера;
- зростанні потреби у формуванні власної безпекової та оборонної автономії;
- активізації дискусій щодо посилення європейської оборонної політики та координації у сфері безпеки;
- усвідомленні необхідності диверсифікації безпекових і політичних союзів.

У стратегічному вимірі це означає поступову трансформацію Європейського Союзу з переважно економічного об’єднання у більш самостійного геополітичного актора.

Близький Схід

Ситуація на Близькому Сході демонструє тенденцію до подальшої ескалації:

- регіон наближається до ризику масштабного військового конфлікту;
- зростає ймовірність втягування нових держав і недержавних акторів, зокрема проксі-структур;
- посилюється ризик трансформації регіонального конфлікту у ширше протистояння за участю глобальних центрів сили.

У цьому контексті Близький Схід дедалі більше ризикує перетворитися на ключову арену конкуренції великих держав.

Глобальний вимір

У глобальному масштабі сучасна ситуація характеризується переходом до нової фази міжнародних відносин:

- світ входить у період множинних, взаємопов'язаних конфліктів;
- відсутній єдиний центр ефективного глобального управління;
- послаблюються механізми міжнародного стримування та колективної безпеки;
- зростає роль ситуативних союзів і конфліктної конкуренції.

У підсумку формується нова реальність, у якій світ переходить від відносно стабільної системи міжнародного порядку до фрагментованої і менш передбачуваної моделі глобальної безпеки, що супроводжується нав'язуванням політики сили замість дотримання і захисту норм міжнародного права та міжнародного правопорядку, а за певних обставин і збігу факторів може призводити до військових конфліктів і нових несправедливих воєн, які здатні перерости у широкомасштабну Третю світову війну.

Україна: прямі ризики і стратегічні висновки

Для України сформована геополітична ситуація має критичний характер і безпосередньо впливає на її безпекове, політичне та державницьке майбутнє.

В умовах одночасної ескалації міжнародних конфліктів, зміни пріоритетів глобальних акторів і зростання ролі ситуативних політичних домовленостей Україна ризикує опинитися у зоні зниження стратегічної уваги з боку ключових партнерів.

Основні загрози:

- потенційне скорочення або перерозподіл військової допомоги США на користь інших напрямів;
- посилення політичного та дипломатичного тиску щодо початку переговорів з Російською Федерацією на невигідних для України умовах;
- зниження пріоритетності українського питання у глобальному політичному порядку денному;
- ризик використання України як елементу ширших геополітичних домовленостей між глобальними центрами сили;
- посилення інформаційних і гібридних впливів, спрямованих на внутрішню дестабілізацію.

Критичні помилки, яких не можна допустити:

- орієнтація виключно на один центр сили, передусім на США, без формування багатовекторної системи безпеки;
- відсутність стратегічної автономії у військовій, економічній та політичній сферах;
- недооцінка потенціалу Європейського Союзу як самостійного безпекового актора;
- зволікання з розвитком власного оборонно-промислового комплексу;
- недостатня протидія внутрішнім і зовнішнім агентурним мережам впливу.

Стратегічні рекомендації:

- максимальне посилення військової самодостатності держави;
- формування стійкої європейської безпекової коаліції (Велика Британія, Франція, Німеччина, Польща, країни Балтії та Скандинавії);
- прискорений розвиток власного військово-промислового комплексу як основи довгострокової обороноздатності;
- системна та жорстка протидія агентурним і деструктивним мережам впливу;
- формування активної та проактивної політики стратегічних комунікацій, інформаційного впливу та інформаційної безпеки на глобальному рівні;
- забезпечення повноцінної та безумовної політичної суб’єктності України у всіх міжнародних переговорах, що стосуються її майбутнього, з виключенням будь-яких рішень без її участі.

Ключовий стратегічний висновок

Україна має виходити з того, що в умовах трансформації глобального порядку жодні зовнішні гарантії не можуть бути достатніми без власної сили, внутрішньої стійкості та стратегічної суб’єктності.

Саме поєднання національної спроможності, міжнародних союзів і чіткої державної стратегії визначатиме здатність України не лише вистояти, а й забезпечити справедливий мир на власних умовах.

Прогноз

Сформована ситуація дозволяє окреслити кілька ймовірних сценаріїв подальшого розвитку подій.

Негативний сценарій

- затягування військового конфлікту між США та Іраном із переходом у тривалу фазу протистояння;
- скорочення або перерозподіл військової та фінансової підтримки України на користь інших напрямів;
- посилення політичного тиску на Україну з метою нав’язування переговорів із Російською Федерацією на невигідних умовах;
- реалізація елементів сценарію «великої угоди» за рахунок інтересів України.

Помірний сценарій

- обмежений за масштабами і тривалістю характер військової кампанії проти Ірану;
- часткове відновлення стратегічної уваги США до України;
- збереження нинішнього рівня міжнародної підтримки без суттєвого посилення;
- стабілізація ситуації без вирішення ключових конфліктів.

Найбільш небезпечний сценарій

- розширення конфлікту на Близькому Сході з втягуванням нових держав і недержавних акторів;
- переростання регіонального протистояння у ширший міжнародний конфлікт за участю глобальних центрів сили;
- виникнення глобальної економічної кризи як наслідок енергетичної та безпекової нестабільності;

- формування нового світового переділу сфер впливу із переглядом чинного міжнародного порядку;
- зростання ризику масштабного глобального військового протистояння.

Висновок

Іранська кампанія 2026 року — це не просто черговий військовий конфлікт.

Це індикатор глибокої трансформації сучасного світового порядку, що супроводжується поступовим руйнуванням усталених норм міжнародного права, ослабленням інституцій глобального врядування та зростанням ролі силових і ситуативних рішень.

У цих умовах формується нова модель політики, для якої характерними стають:

- імпульсивність у прийнятті рішень;
- персоналізація зовнішньої політики;
- відсутність стратегічної послідовності;
- короткостроковість політичного мислення, що дедалі більше набуває ознак нової норми міжнародних відносин.

У підсумку світ переходить до більш нестабільної, фрагментованої і менш передбачуваної системи глобальної безпеки, у якій зростає значення сили, а не права, і посилюється ризик виникнення нових конфліктів та воєн.

Для України це означає принципово нову реальність.

Виживання, збереження державності та забезпечення справедливого миру залежать передусім від власної сили, внутрішньої стійкості та стратегічної суб’єктності, а не виключно від зовнішньої підтримки.

Саме поєднання національної спроможності, ефективної державної політики, міжнародних союзів і чіткої довгострокової стратегії визначатиме майбутнє України в умовах глобальної нестабільності.

Джерела

1. Reuters — US investigation points to likely US responsibility in Iran school strike. Ексклюзив: Розслідування США вказує на ймовірну відповідальність США за страйк у школах в Ірані, повідомляють джерела.
URL: https://www.reuters.com/world/middle-east/us-investigation-points-likely-us-responsibility-iran-school-strike-sources-say-2026-03-06
(дата доступу: 18.03.2026)

2. CNN — US strike likely hit a school in Iran. Джерела, проінформовані про попередні результати, повідомляють, що американський удар, ймовірно, зачепив школу в Ірані через застарілі розвідувальні дані.
   URL: https://www.cnn.com/2026/03/11/politics/us-iran-school-strike-civilians
   (дата доступу: 18.03.2026)
3. The New York Times — How Trump Decided to Go to War With Iran. Як Трамп вирішив розпочати війну. Підтримка президента Трампа щодо військових дій в Ірані була спонукана рішучістю ізраїльського лідера припинити дипломатичні переговори. Мало хто з радників президента висловлював опір.
   URL: https://www.nytimes.com/2026/03/02/us/politics/trump-war-iran-israel.html (дата доступу: 18.03.2026)
4. CBS News — Iran enriched uranium statement. Посланець Трампа Стів Віткофф заявив, що Іран має достатньо збагаченого урану для виготовлення 11 ядерних бомб.
   URL: https://www.cbsnews.com/news/trump-steve-witkoff-iran-enriched-uranium-11-nuclear-bombs (дата доступу: 18.03.2026)
5. Arms Control Association — Negotiation critique. Американські переговірники були погано підготовлені до серйозних ядерних переговорів з Іраном.
   URL: https://www.armscontrol.org/blog/2026-03-11/us-negotiators-were-ill-prepared-serious-nuclear-negotiations-iran (дата доступу: 18.03.2026)
6. The Guardian — Iran school strike. Американські слідчі вважають, що удар по іранській школі для дівчат, ймовірно, здійснили американські війська.
   URL: https://www.theguardian.com/world/2026/mar/06/us-investigators-believe-strike-on-iranian-girls-school-likely-carried-out-by-us-forces
   (дата доступу: 18.03.2026)
7. The Guardian — Epstein files & war. «Увага повернеться»: обурення Епштейном навряд чи вщухне, попри війну Трампа з Іраном.
   URL: https://www.theguardian.com/us-news/2026/mar/16/epstein-files-trump-iran-war
   (дата доступу: 18.03.2026)
8. Washington Post — Epstein propaganda. Проіранська пропагандистська мережа набирає обертів завдяки публікаціям про Епштейна.
   URL: https://www.washingtonpost.com/technology/2026/03/10/epstein-files-pro-iran-propaganda (дата доступу: 18.03.2026)
9. U.S. DOJ — Epstein files release. Міністерство юстиції публікує 3,5 мільйона адаптивних сторінок відповідно до Закону про прозорість справ Епштейна.
   URL: https://www.justice.gov/opa/pr/department-justice-publishes-35-million-responsive-pages-compliance-epstein-files (дата доступу: 18.03.2026)
10. New York Times — Trump Iran war duration. Трамп каже, що війна може тривати тижнями, та пропонує суперечливі бачення нового режиму.
    URL: https://www.nytimes.com/2026/03/01/us/politics/trump-iran-war-interview.html
    (дата доступу: 18.03.2026)